

XI Breu 2020

Text guanyador

AMORS FOLLS

Joan Antoni Ramis Roig

Despuntava el dia i els raigs d'un sol incipient guaitaven porucs darrere la serralada esperant, en pocs minuts, poder-se escampar amb les seves habituals tonalitats daurades, per turons, prats, masies, pallers i sembrats veïns, fins a arribar puntualment, com cada dia a trenc d'alba, a la casa de pagès de damunt del pujol, la de parets blanques immaculades i teulada roja puntejada, en el seu costat més ombrívol, de taques verdes de molsa.

El gall llançà el seu cant a l'aire eixorivint tota cuca viva, menys l'amo del mas, que continuava dormint com un soc. Hom podria donar fe, que era la primera vegada en sa vida, que el pagès no s'alçava amb el so d'aquell despertador natural de què gaudeix la gent de camp, però la molt mala nit passada justificava, de ben segur, el seu estat catatònic. Portava setmanes sense dormir gens, rondinant i donant-li voltes al cap amb aquell assumpte que no el deixava viure. Es deia a si mateix cada dia, que no podia deixar passar més temps, que havia de vèncer la seva covardia habitual i proveir-se del valor necessari per afrontar aquell repte. Tanmateix, el valor s'esvaïa sempre en l'últim minut, de la mateixa manera que a vegades se li escapolia el dit gros del peu pels forats d'algun dels seus mitjons desmarxats.

El dia abans, d'afegitó, per acabar-ho d'adobar i, a fi d'armar-se de valor, va estar abusant un xic massa de la seva col·lecció d'esperitosos, que havia estat un llegat de l'oncle Evarist (aquell germà de sa mare curt de gambals que havia marxat al més recondit de l'Àfrica negra a viure amb els pigmeus bambuti i de qui mai més no es tornà a saber res), i que emmagatzemava amb zel al celler per a alguna ocasió especial.

El poc seny que encara li quedava abans que, cap al tard, sucumbís del tot als efluvis etílics, li havien fet prendre la decisió ("*Per si de cas!*", s'havia dit) de posar en hora un vell despertador que no havia emprat mai, que havia estat d'una àvia seva mig boja i sorda com una perola, i que seria capaç, sens dubte, de reviscolar un mort. Gràcies a aquella precaució, l'espantós so, produït per la maleïda andròmina, el despertà irremeiablement. Això sí, en un estat d'allò més deplorable: més aviat semblava que li haguessin trepitjat el cap una manada de nyus salvatges en plena migració anual pel Serengueti.

El sol entrava ja per les escletxes dels finestrons i, l'homenet pàl·lid i escanyolit, de nas aguilenc i rostre solcat fins a l'infinit, amb prou feines es va poder alçar de damunt la catifa on s'havia quedat esmorteït la nit abans. Maleïa l'hora en què decidí "atacar" aquella última ampolla de Gin Bombay Sapphire East. Amb les dues anteriors de Magno Gran Reserva, n'hi hauria hagut prou per revifar qualsevol ànima afeblida, i per transmutar un insignificant cagacalces en el més agosarat, intrèpid i coratjós dels mortals de la terra. Ara mateix, però, era palès que el seu lamentable estat no era el més adient per encarar aquelles cuites que li pertocava resoldre ja, com més aviat millor. Calia asserenar-se, aclarir la ment, pensar en una estratègia per quan la tingués al davant.

Primer de tot, es digué, havia de menester un bon estimulants per sortir d'aquell estat de total ensopiment. Així doncs, tot seguit, s'adreçà a empentes i rodolons cap a la cuina, buscà una cadira que l'ajudés a enfilarse per abastar la cafetera i, amb prou feines, prengué la Bialetti del segon prestatge, que deposità toscament damunt la taula, i la ben atapeí amb una barreja d'Aràbiga, Kona Coffee i Blue Mountain, a bastament per mantenir en vetlla i corrent per les estepes tot un batalló de cosacs un mes seguit. Posà la cafetera al foc, la qual xiulà als pocs minuts anunciant que la poció era a punt i, després d'empassar-se cinc tasses d'aquell beuratge negre com el quitrà, l'home ho tingué tot més clar. Aquesta vegada estava decidit, no deixaria passar més temps. Havia de dir-li la veritat, clar i net. Encara que al principi li fes mal... Són coses que passen... Segur que més endavant, passat un temps, li agrairia que hagués estat sincer amb ella.

Resolt, en un tancar d'ulls, anà a l'habitació i es disposà a fer les maletes. D'aleshores ençà ja no hi hauria volta enrere possible. Ja havia passat per aquell tràngol infinitat de vegades, però sense haver gosat mai finalitzar la tasca. Ara sí, però, enllestí l'equipatge amb ple convenciment de poder portar a terme la seva fugida. S'ho havia estat rumiant durant temps, i ho tenia tot preparat des del dia anterior, i ara, no podia defallir, només calia trobar una mica de valor.

Sortí de casa ferm i animós. Era l'hora de munyir les vaques i l'Assumpta estaria com sempre a l'estable. L'empenta inicial, però, s'esvaí en el moment en què es va trobar davant la porta de l'establia. Li trontollaven les cames, la suor li regalimava pel seu front arrugat i les gotes brillaven a la llum d'aquell sol primerenc. Mentre, comprovava esgarrifat que la seva mà tremolosa desobeïa amb total desdeny la seva voluntat d'aixecar el forrellat del pany. Horroritzat, es veié de bell nou incapaç de concloure aquella empresa: com explicar-li a la que havia estat la seva companya de mitja vida que ja no sentia el mateix per ella, que ja no l'estimava?

Escorcollant al seu interior a la recerca d'una fracció d'esma suficient per encarar aquell afer, va aconseguir finalment sobreposar-se: entraria allí i li ho confessaria tot,

fil per randa, i passés el que passés. Li diria que sentia un gran afecte i estimació per ella, que la respectava molt i no volia fer-li mal, però que s'havia enamorat d'una altra. Que vivia en un constant delit i, alhora, amb un ennuec al coll que no el deixava respirar, que, d'ençà que havia conegut aquella rossa estrangera que li havia robat el cor, i volia anar-se-n'hi a viure.

Al capdavall aconseguí obrir la porta. La veié al fons del recinte, a l'indret dels animals, fent les seves coses, entre la banquetta de munyir i la galleda encara buida. Ben segur que ella l'havia sentit entrar, però indiferent ni tan sols es va girar. Això no obstant, l'home començà la seva lletania quasi apresada de memòria, com un escolanet voluntariós.

Després d'uns minuts, seguia exposant les seves raons, mentre ella continuava impertèrrita donant-li l'esquena. Davant tanta indolència, l'home, una mica ferit en el seu orgull, va pensar que tal vegada ella ja s'ho esperava i que potser no li importava. Qui sap si també n'estava cansada i igualment l'havia deixat d'estimar! Aquest oportú pensament, va servir per alleugerir-li una mica el sentit de culpa.

Quan va resoldre que ja havia dit tot el que pertocava i que ja no calia més que marxar, sortí del cobert de bursada i es disposà a fer camí cap a la pick-up blanca Mitsubishi L200 que tenia aparcada a la quinta forca (al costat de la paret on s'amuntegaven els fems prestos per a ser convenientment escampats arreu dels camps), i dins la qual, abans d'anar a parlar amb l'Assumpta, ja hi havia deixat les maletes. En arribar a la furgoneta, sense badar boca, esbossà un somriure còmplice, que evidenciava la satisfacció per la feina ben feta, vers la passatgera que es trobava a bord.

Estès a la part del darrere del vehicle sobre una manta, lluint al sol una esplèndida i jovenívola pell groguenca amb clapes blanques, jeia satisfet un magnífic exemplar femella de raça frisona. Només arrancar el motor, la bèstia esverada emeté un mugit i, des del fons de l'establia, la indiferència que de bell antuvi havia mostrat l'Assumpta, es transmutà en sentir aquell so familiar i s'afanyà, cortès, a contestar: muuuuuu!!!

Finalment, després de vèncer tots els obstacles, la pick-up s'allunyava amb el granger i la seva deessa nòrdica, rumb cap al que, sens dubte, havia de ser un venturós futur i l'assoliment amb escreix d'una merescuda felicitat. Mentre, l'Assumpta tombava la banquetta amb la pota i movia atribolada la cua, amb les mamelles adolorides, empipada perquè encara ningú, fins llavors, no l'havia vingut a munyir.